အိမ်နီးချင်း

'မောင်ရေ...ဟိုဘက်နှစ်အိမ်ကျော်က မုံ့ဟင်းခါးကျွေးတဲ့၊ လာဖိတ်သွားတယ်၊ မောင်ဝင်သွားလိုက်ပါနော်'
"ဟာ...မောင်နောက်ကျနေပြီ၊ အေးပဲ သွားလိုက်ပါ၊ ဒီနားက လူတွေနဲ့လဲ ရင်းနှီးသွားအောင် မိန်းမဆိုတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့"
ကျွန်မတို့ သည်ရပ်ကွက်ကို ပြောင်းလာသည်မှာ သိပ်မကြာသေးပေ။ အနီးအနားမှ လူများနှင့်လည်း မရင်းနှီးလှသေး။ ကျွန်မတို့ကလည်း စကားနည်း၍ သူတို့ကလည်း အရိပ်အကဲကြည့်၍ အဝေးမှသာ အကဲခပ်နေကြဟန်တူသဖြင့် သူစိမ်းများသဖွယ် ဖြစ်နေကြရသေး၏။ တကယ်တော့ ကျွန်မသည် အရောတဝင် စပ်စပ်စုစုနေတတ်သူများကို နှစ်သက်သူမဟုတ်ပေ။ သည်လိုရပ်ကွက်မျိုးတွင် နေလျှင် ထိုသို့စပ်စပ်စုစု ရောရောနှောနှော ဖြစ်လာမည်ကိုသိသဖြင့် အစကပင် ခပ်မှန်မှန်နေသည်က ကောင်းမည်ဟု ယူဆမိသည်။ သို့သော် လူ့ဝတ္တရားအရ သာရေးနာမှုကိုတော့ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ရပေမည်။
ကျွန်မ အလှူအိမ်သို့ရောက်ချိန်ဝယ် လူအတော်စုံနေပေပြီ။ နောက်ကျ မှလည်းဝင်လာ၊ လူကလည်းမျက်နှာသစ်ဖြစ်သဖြင့် အားလုံးလိုလိုက ကြည့်နေကြ သည်။ အိမ်ရှင်မနှင့်တူသူက ကျွန်မကို နေရာပေးရင်း ဖိတ်ခေါ်၏။ လဘက်ရည် ဝိုင်းတွင်ထိုင်နှင့်သူ အမျိုးသမီးတဦးက ဦးစွာ ကျွန်မလုံချည်ကို သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်ရင်း စကားစ၏။
"ဒေါ်လှမြိုင်တို့ အိမ်ကို ပြောင်းလာတာမဟုတ်လား"
"ဟုတ်ကဲ့"
"ဘယ်ကပြောင်းလာတာလဲ"
"ရန်ကုန်မြို့ထဲကပါ"
"ဩော်...မြို့ထဲမှာ ဘာလို့မနေတာလဲ"

တစ်ယောက်က ကြားဖြတ်မေးလိုက်၏။ ကျွန်မက အလိုက်သင့် ပြန်ဖြေ နေရသည်။ မျက်နှာကိုလည်း အချိုဆုံး ပြုံးထားမိ၏။ သည်လူတွေက အရှည် သဖြင့် ဆက်ဆံရမည့်သူများ မဟုတ်လား။
"မြို့ထဲမှာနေတာက လက်ထပ်ပြီး အိမ်ရှာလို့မရသေးတာနဲ့ ခဏနေတာပါ"
"အသိအိမ်လား"
"မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ...အဲ–ကျွန်မ ယောက္ခမတွေ အိမ်ပါ"
"ဟုတ်လား...ဟိုမှာ ဘာလို့ မနေတာလဲ၊ ယောက္ခမနဲ့ မတဲ့လို့လား"
ဘုရားရေ။ သည်လိုဒဲ့ဒိုးကြီးမေးလိုက်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ မထင်။ အမှတ်တမဲ့ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်၍လည်း ကျွန်မမျက်နှာပျက်သွားမိသည်။
"မ–မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုမှာက လူများလို့ပါ၊ ကိုယ့်အိမ်နဲ့ကိုယ်လဲ သပ်သပ် နေချင်တာနဲ့"
သည်မျှ စပ်စုလာကြပြီမို့ ကျွန်မ ကြာကြာမနေချင်တော့ပါ။ မုံ့စားပြီး "အိမ်မှာ ကလေးအငယ်ရှိနေလို့" ဟု နှုတ်ဆက်ကာ မြန်မြန် ပြန်လာခဲ့ရ တော့သည်။
သည်လို စပ်စပ်စုစု လူတွေနှင့် ကြာရှည်နေလို့မှ ဖြစ်ပါ့မလားဟု ကျွန်မ စိတ်ပူမိ၏။ မဖြစ်သော်လည်း ဖြစ်အောင်ကြိုးစား၍ နေရပေမည်။ ရန်ကုန်မြို့မှာ အိမ်ရှာရသည်က အခက်သား။ ကျွန်မတို့

လက်မထပ်ခင်ကတည်းက အိမ်ရှာကြသည်မှာ ယခု ကလေးတစ်ယောက်ရပြီး သားလေး ၄–လရမှပင် စိတ်တိုင်းကျ အိမ်ကိုရတော့၏။ လမ်းပန်းအဆက်အသွယ် မကောင်း၍၊ ရပ်ကွက်မသန့်၍၊ အိမ်က မကောင်း၍ စသည်ဖြင့် မောင်က စိတ်တိုင်းမကျခဲ့သလို ရေရှား၍၊ အိမ်သာကိုနှစ်ခန်းတွဲ သုံးရ၍၊ အိမ်ရှေ့မှာ ရေချိုးရမည် ဖြစ်၍ စသည်ဖြင့် ကျွန်မက ဂျီးများခဲ့သည်။ အိမ်ရှင်တွေကလည်း လူတိုင်းကို အိမ်ငှားမတင်ချင်ကြ။ လူများ သလား၊ ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ၊ ကလေးပါသလား စသည်ဖြင့် ပြန်လည်စစ်ဆေး သေး၏။ အိမ်လခမှန်မှန်မရမှာစိုး၍ထင့်။ ယောကျ်ားက ဘာလုပ်သလဲဟုလည်း မေးတတ်သေးသည်။ ယခုမှစိတ်တိုင်းကျ ဒီအိမ်ကလေးကို တွေ့ခဲ့သည်။ အိမ်ခြေ စိတ်သော်လည်း ကျွန်မတို့အိမ်က သီးသန့်အိမ်လုံးဖြစ်၏။ အိမ်ရှင်က တစ်လမ်း တည်းမှာ အိမ်တလုံး သပ်သပ်နေသည်။ သူတို့ကမူ အေးဆေးပုံရ၏။ ကျွန်မတို့ ကလည်း သားအမိသုံးယောက်၊ အိမ်ဖော်ဒေါ်ကြီးနှင့်မှ ၄–ယောက်မို့ လူများ လှသည်ဟု မဆိုသာ။

"ညီမရေ...၊ ဒီက ညီမရှိသလား"
အိမ်ရှေ့မှ ခေါ်သံကြား၍ ထွက်ကြည့်မိရာ အိမ်တွင် 'ယောက္ခမနဲ့ မတဲ့လို့လား' ဟု တိတိကျကျ မေးခဲ့သော အဒေါ်ကြီးကို တွေ့ရသည်။ အဒေါ်ကြီး ဆိုသော်လည်း ပြုပြုပြင်ပြင် နုနုပျိုပျိုပင်ဖြစ်၏။ သူက ပြုံး၍ အိမ်ပေါ်တက် လာရင်း...
"ဘလောက်စ် အင်္ကျီ ပုံဆန်းလေးများရှိရင် ခဏလောက်ကွယ်၊ အိမ်က သမီးက ချုပ်ချင်လို့တဲ့လေ"
"ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ လာလေ ထိုင်ပါအုံး"
ကျွန်မ ဝတ်ကျေဝတ်ကုန်သာ ခေါ်လိုက်သော်လည်း သူက တကယ်ပင် တက်လာပြီး အိမ်ရှေ့ခန်းတွင်ပင်မထိုင်၊ ကျွန်မဝင်ခဲ့ရာ အိပ်ခန်းထဲအထိ လိုက်လာ တော့သည်။ ကျွန်မက မြန်မြန်ကိစ္စ ပြီးစေရန် သေတ္တာထဲမှ အင်္ကျီ ၃–၄ ထည် ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ သူက အင်္ကျီ များကို ရွေးဟန်ပြုရင်း အိပ်ခန်းကို မျက်စိဝေ့၍ အကဲခပ်၏။ ကျွန်မတို့မှာ အိမ်ထောင်သစ် ထူထောင်စမို့ အိမ်ထောင် ပရိဘောဂ မရှိသေးပေ။ ခုတင်အပ်ထားသည်ပင် မရွေးရသည်မို့ ကြမ်းပေါ်ခင်း၍ အိပ်ကြ သည်။ သူ့အကြည့်ကြောင့် ကျွန်မပင် မိန်းမပြီပြီ ရှက်သွားမိ၏။ ဘာမျှတော့ မပြောမိပေ။ သူနှစ်သက်ရာ အင်္ကျီ တစ်ထည်ရွေးပြီး အိမ်ရှေ့ပြန်ထွက်လာကာ ထိုင်လိုက်သေးသည်။ ပြန်မည့်ပုံမပေါ်သေးသဖြင့် ကျွန်မက အိမ်ရှင်ပြီပြီ စကားရှာ ပြောရပြန်သည်။
"ဒေါ်ဒေါ်တို့အိမ်က ဘယ်နားမှာလဲ"
"ဒီခေါင်းရင်း အိမ်လေကွယ်"
သည်တော့မှပင် မနက်မိုးလင်းလျှင် ကလေးတွေကို အော်ငေါက် ဆူပူ နေသည်မှာ သူပင်ဖြစ်မည်ဟု တွေးလိုက်မိ၏။
"ကလေးက ဘယ်နှစ်လရှိပြီလဲ"
ကလေးကို မြှူရင်း သူမက မေးသည်။
"၄–လပါ"
"အင်း...ထွားသားဘဲ၊ သူ့အဖေက ဘာလုပ်လဲ"
လာချေပြီ။ သူ့လမ်းစဉ်ဖြင့် သူချီတက်လာချေပြီ။
"စာပုံနှိပ်တိုက်မှာ လုပ်ပါတယ်"
"ဩော်...စက်သမားလား"
"မဟုတ်ပါဘူး၊ စာပြင်ပါ"

"ဘာရယ်၊ စာစီသမားလား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ စာပြင်ပါ"
'စာပြင်' ဆိုသည်ကို သူကောင်းကောင်းသိပုံ မပေါ်ပါ။ ကျွန်မတို့အိမ်
အခြေအနေကို ကြည့်၍လည်း အထင်သေးနေပုံရ၏။ တကယ်တော့ ကျွန်မတို့
အိမ်တွင် မောင့်အရည်အခြင်းကို သိနိုင်သော မောင့်စာအုပ်စင်ကြီးက ထီးထီး
မားမား ရှိနေသော်လည်း သူက စိတ်ဝင်စားပုံမရပါ။ မောင်သည် မိဘပိုင်
ပုံနှိပ်တိုက်တွင် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေအလုပ်ကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေသည်ဟုလည်း ကျွန်မက
မပြောမိ။
"လုပ်ငန်းဟာ မိဘပိုင်ဘဲ၊ ကိုယ်တို့နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ကိုယ်က သာမန်
အလုပ်သမားဘဲ၊ ဒါကို အေးနားလည်ထားရမယ်"
မောင်က သည်သို့ပင် မကြာခဏ ပြောခဲ့သည်။ ပြီး [illegible]
လည်း မောင်က မုန်းသည်။ မိန်းမပေမယ့် မိန်းမနဲ့မတူစေရဟု မောင်က သင်
သည်။ ကျွန်မက မောင့်မယားတည်း။
"လူငှားက လခဘယ်လောက်ပေးရလဲ"
ကျွန်မက မောင့်လခကို တိုက်ရိုက်မေးလာလိမ့်မည် ဟုထင်သော်လည်း
မြားဦးက တည့်တည့်မလာ၊ တစ်ဘက်မှ ကွေ့လာသည်။
"၄၀–ပါ"
"အင်း...ပေးရတာပေါ့လေ၊ ကိုယ်ခွဲမရှိတော့လဲ ထားရမှာပေါ့၊ ဒါနဲ့
အဲ...ညီမနာမည်က ဘယ်သူ"
"အေးအေးပါ..."
"အေးအေး ယောကျ်ားက ဝင်ငွေတော့ အကောင်းသားမို့လား"
"ဟုတ်ကဲ့၊ မဆိုးလှပါဘူး"
"သူက စာရေးဆရာလား"
စောစောက စကားကို ဘဝင်ကျပုံမပေါ်။ သူသိလိုသည်ကို ထပ်မေး
ပြန်သည်။
"ဟုတ်ကဲ့၊ စာလဲ နဲနဲပါးပါးရေးပါတယ်"
သူသည် ဆက်မေးရမည်ကို မကောင်းတော့မှန်း သိလာပုံရ၏။
ကလေးကိုသာ မြှူနေသည်။ ခဏကြာလျှင် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ စလာဦးမည်ကို ကျွန်မ
သိနေသည်။ စိတ်လဲပျက်၊ ရယ်လဲရယ်ချင်နေမိ၏။ ထိုအခိုက် မီးဖိုဆောင်မှ
ဒေါ်ငယ်က "အေးအေးရေ၊ ငါးက ဒီအတိုင်းချက်မှာလား၊ ကြော်ပြီးမှ
ချက်မှာလား" ဟု လှမ်းမေးသဖြင့် "ခဏနေဘ်" ဟု ဆိုကာ မီးဖိုထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။
ကျွန်မ တော်တော်နှင့် ပြန်ထွက်မသွားဘဲ နေမှ "ပြန်အုံးမယ်ဟေ့"ဟုဆိုကာ

သူပြန်သွား၏။ မီးဖိုထဲ ဝင်လိုက်မလာသည်မှာ တော်သေးရဲ့ဟု သက်ပြင်းချမိ
သည်။
"မျောက်လက်နဲ့ သော့ခလောက်လေး ဝယ်ခဲ့ပါအုံး မောင်ရေ"
"ဘာလုပ်ဖို့လဲ အေးရဲ့"
"အိမ်ရှေ့ ဖိနပ်ချွတ် တံခါးခတ်ဖို့လေ"
"အေးက ရန်ကုန်မြို့လယ်က တိုက်ခန်းလို သော့အမြဲ ခတ်ထား
မလို့လား၊ ဒီလိုနေရာမှာ ဒီလို သီးသန့်ကြီး လုပ်နေလို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ အေးရဲ့၊
အားလုံးက ဒီလိုဘဲ တံခါးဖွင့်ပြီး နေကြတာဘဲ၊ ဒါရပ်ကွက်လေ၊ အလိုက်အထိုက်
နေရမယ်"
ကျွန်မက ဒေါ်စပ်စုကြီးအကြောင်းပြောပြလျှင်လည်း မောင်က ဒီလိုပဲ

အလိုက်အထိုက်နေရမယ်ဟု ပြောအုံးမှာမို့ နောက်ထပ်ဘာမှ မပြောမိတော့ပါ။ တတ်နိုင်သမျှသာ ခပ်အေးအေးနှင့် စကားနည်းနည်းနေခဲ့မိသည်။ အိမ်နီးနားချင်း မုန်သမျှ ပြုံးတန်ပြုံး၊ ပြောတန်ပြော၍ မောင်ပြောသလို အလိုက်အထိုက် နေလိုက်၏။ သို့သော် အလိုက်အထိုက်နေရသည်မှာလည်း မလွယ်ပါပေ။

"အေးအေးရေ…ဈေးကိုလား"

"ဟုတ်ကဲ့ မမနု"

ဈေးခြင်းတောင်းဆွဲ၍ ထွက်ခဲ့ပြီး နှစ်အိမ်ကျော် အရောက်တွင် ဒေါ်နုနုက နှုတ်ဆက်၏။ ဒေါ်နုနုဆိုသော်လည်း ရုပ်က သူ့လောက်မနုဟု တဖက်မှ ဒေါ်စပ်စုပြောပြ၍ နာမည်သိထားရသည်။ ဒေါ်စပ်စုမှာ ကျွန်မကပေးသော နာမည်ဖြစ်၍ သူ့အမည်က မယဉ်မြင့်ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ မမမြင့်ဟု ပြော၍ ယခုတော့ ကျွန်မကလည်း မမမြင့်ဟု နှုတ်ကျိုးနေရပေပြီ။

"ဈေးမသွားနိုင်လို့ အေးရယ်၊ နုနုဘို့ ကြက်တခြမ်းလောက် ဝယ်ခဲ့စမ်းပါ"

ကျွန်မက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး အိမ်ဘက်ပြန်လှည့်ရပြန်သည်။ ကျွန်မ ဈေးသွားလျှင် ပိုက်ဆံကို ဝယ်လောက်ရုံသာ ကန့်သတ်၍ ထည့်သွားလေ့ရှိသဖြင့် အပိုမပါပေ။ ပိုက်ဆံပေးလိုက်မည့်ပုံလည်းမပေါ်၊ တောင်းရမှာလည်း မကောင်းတတ်၍ ပိုက်ဆံပြန်ယူရပြန်သည်။

ကျွန်မက မမနုခေါ်သော်လည်း သူ့ကိုယ်သူ နုနုဟုသာပြောသော ဒေါ်နုနုသည် ကြက်တခြမ်းကိုသာ စောင့်ယူ၍ ပိုက်ဆံပေးရန်ကိုမူ သတိရပုံမရ။ နောက်နေ့များတွင်လည်းမပေး။ ထပ်ပင်မှာလိုက်သေးသည်။ နောင်ကြာမှ

"သြော်…မေ့လို့၊ အေးကို ဈေးဘိုးပေးရဦးမယ်" ဟု ဆိုကာ ၅ိ တန်တရွက် ထုတ်ပေး၏။ သူမှာသည်က ၅ိ ဖိုးမကတော့သော်လည်း ကျွန်မက အားနာ၍ ဘာမျှမပြောမိ။ သူကလည်း ဘယ်ရွေ့ဘယ်မျှကျသည်လဲဟု မမေးချေ။ နောက်ထပ် ဈေးမှာသည့်အခါတွင်မူ "မရခဲ့ဘူးနုနုရေ"၊ "ဟောတော့ မေ့လာခဲ့ပြီ"စသည်ဖြင့် ကျွန်မက ဗြောင်လိမ်တော့သည်။ ယခုတော့ ကျွန်မသည် အမူအရာပင် ကောင်းကောင်းလုပ်တတ်ပေပြီ။

"အေးရေ…ဘာဟင်းတွေများချက်နေလဲ"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် နောက်ဖေးထိဝင်လာသော မမြသန်းကို တွေ့ရသည်။ သူက ကျွန်မနှင့် ရွယ်တူဖြစ်၍ သည်နားတဝိုက်တွင်တော့ သူငယ်ချင်းလို ပေါင်းနေရသည်။ ဆန်သွားထုတ်လည်း အတူတူ၊ နို့မှုန့်သွားထုတ်လည်းအတူတူ အဖော်ပြုနေရသူဖြစ်သည်။ ကျွန်မနှင့်ရွယ်တူ ဆိုသော်လည်း သူ့မှာက ကလေး ငါးယောက်အမေဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူလာလျှင် သူ့နောက်က ကလေးတွေ တပြုံတမကြီး ပါလာတတ်သည်။ ဆော့သူကဆော့၊ ကျွန်မသားလေးကို ချီသူကချီ၊ စာအုပ်တွေဖွသူကဖွဖြင့် သူတို့လာလျှင် တစ်မျိုးစိတ်ညစ်ရပြန်သည်။

"ဘာမှမချက်ပါဘူး၊ ဒေါ်ငယ် လုပ်နေတာပါ၊ လာလာ အိမ်ရှေ့သွားမယ်"

ကျွန်မက သူ့ကလေးတွေပါ ပါအောင် သိမ်းကျုံးခေါ်ရင်း အိမ်ရှေ့သို့မြန်မြန်ထွက်ခဲ့မိ၏။

"ခရစ်စတစ်စ သူများလာပြလို့၊ အေးကိုလာစပ်ရတာလေ၊ တစ်ဂိုက်စ ဆိုတော့ အကုန်လဲမယူချင်ပါဘူး၊ ရောင်းတဲ့သူကလဲ တစ်ဂိုက်လုံးယူမှတဲ့၊ အေးနဲ့ကိုယ်နဲ့ လက်ပြတ်တစ်ထည်စီ စပ်ချုပ်ရအောင်"

သူက ခရစ်လိုင်းကြီး အစိမ်းရင့်လေးကိုထုတ်ပြ၏။

"ဈေးက ၃ဂိ –တဲ့၊ လဟာပြင်မှာ ၄ဝိ–မဟုတ်လား"

"ဘယ်လောက်များကွာလို့လဲ မမြသန်းရယ်၊ ပြီး အေးနဲ့ ဒီအရောင်နဲ့လဲ မလိုက်ပါဘူး၊ လက်ပြတ်လဲ အေးမဝတ်တတ်ပါဘူး၊ လက်ရှည်ဆိုရင်လဲ မဝယ်နိုင်သေးပါဘူးကွယ်"
"အို… ကိုယ်တို့ကတော့ လိုက်လိုက် မလိုက်လိုက် ဝတ်လိုက်တာဘဲ၊ ကျွတ်ကျတာမှတ်လို့၊ ပြီး ကိုယ်က အင်္ကျီ ဆို ရောင်စုံမှ၊ အရောင်စုံရှိထားမှ စိတ်ထဲက ကျေနပ်တာ"

သူ့ ဝါသနာအတိုင်း ခပ်[illegible]အဖြူတစ်ထည်တည်းနှင့်ကြဲနေသော ကျွန်မကိုလည်းချိတ်လိုက်သေး၏။ သူ့ယောကျ်ားက လခ ၁၈၅-
ခန့် ရသည်ဆိုပေမင့် သူ့မှာ တက်ထရွန်လုံချည် ရောင်စုံ၊ ခရစ်လှိုင်းကြီး ရောင်စုံ ဝတ်နိုင်၏။ ကျွန်မတို့မှာ မောင့်ကိုလခအဖြစ် ထောက်ပံ့သော ၂၅ဝ-ခန့်ကို အိမ်လခ၊ မီးခ၊ သတင်းစာခ၊ မောင့်စာအုပ်ဖိုး၊ အိမ်စားစရိတ် စသည်တို့ဖြင့် အံဝင်ဂွင်ကျ တစ်ပြားမှမပိုပေ။ ကျွန်မ မတောက်တခေါက် ရေးသော စာမူခလေးများဖြင့် ဒေါ်ငယ့်လခပေးသည်။ တခါတရံပိုလျှင် အဝတ်အစားဝယ်သည်။ ကျွန်မလည်း အဖော်ရအောင် တစ်ယောက်တည်း ကလေးတဖက်နှင့်မို့ အိမ်အလုပ်လည်း မနိုင်မနင်းမဖြစ်ရအောင် မောင်က အိမ်ဖော် ငှားပေးသော်လည်း ထိုအတွက် စရိတ်ကိုမူ ကျွန်မကပြန်ဖြည့်ပေးရ၏။
"အေးတို့များ ခလေးတယောက်ထဲရှိသေး၊ မဝတ်နိုင် မစားနိုင်ရှိလိုက်တာ၊ ကိုယ်တို့များ ခုမှ ခလေးတွေများလာလို့၊ အရင် လင်မယား နှစ်ယောက်ထဲတုန်းကဆို အသစ်အဆန်းပေါ်ပြီဟေ့ဆို ခါးပေါ်တင်ရမှ၊ ခုတောင် လခထုတ်ရင် ဖော့ခရစ် ဝယ်ဝတ်မလို့"
"အဝတ်သာမဝတ်နိုင်ရှိရမယ် မစားနိုင်တော့မရှိပါဘူး မမြသန်းရယ်၊ မောင်က အဝတ်ထက် အစားကို ပိုမက်တယ်၊ ကောင်းကောင်းစားမှ ကျန်းမာမှာတဲ့၊ စာအုပ်ဖိုးဆိုလဲ မနည်းဘူး"
ကျွန်မက ပိန်လှီသေးကွေးလှသော သူ့ကလေးများကို ကြည့်ရင်း ပြန်ပြောမိသည်။ ပြောမည့်သာ ပြောရသည်။ ကျွန်မတို့အယူအဆက သူတို့ ဝါဒနှင့်ကိုက်ချင်မှ ကိုက်ပေမည်။ ယုံကြည်ချက်ချင်းကလည်း တူသည်မဟုတ်။ ဝါသနာချင်းကလည်း ဘာမျှမဆိုင်။ အသိချင်းကလည်း တမျိုးစီ။ သည်ဝန်းကျင်ကြားတွင် အားလုံးနှင့်တည့်အောင် နေရသည့် ကျွန်မ အခက်အခဲ။ ဒါတွေအားလုံး မောင့်ကို ပြောပြလျှင်လည်း…
"လူတွေနဲ့ နေရင်ဒီလိုဘဲပေါ့၊ ဒါအဆန်းမဟုတ်ပါဘူး၊ အေးရဲ့ ပြဿနာတွေဟာ အသေးအဖွဲပဲ၊ မောင့်မှာ သည့်ထက် ဦးနှောက် အသုံးပြုစရာ အလုပ်တွေ အများကြီးရှိတယ်" ဟု ပြဿနာတွေကို သူ့ဆီ သယ်မလာစေချင်ဟန် တားမြစ်တတ်၏။
"မောင်ပြောတာ ဟုတ်သားဘဲ၊ ဒါတွေဟာ အသေးအဖွဲတွေဘဲ" ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိပေးရသည်။ ကြာတော့လည်း သည်လူတွေ ကြားထဲမှာ ကိုယ်ပါ သေးသိမ်မြုပ်ကွယ်သွားမှာ စိုးမိသည်။ လူဆိုသည်မှာ ခက်သည်။ ပြီးတော့ မိန်းမမို့ ပိုဆိုးသည်။ သူများက အတင်းပြောလျှင် ကိုယ်ကပါ ဝင်ပြောချင်၏။

သူကပြိုင်လျှင် ကိုယ်ကပါ ပြန်ပြိုင်မိတတ်၏။ သို့ကြောင့်လည်း 'မိန်းမပေမယ့် မိန်းမနဲ့မတူစေရ' ဟု ဆုံးမရသည်။ သို့ဆုံးမနေသည့် ကြားကပင် အလွန်ညံ့ဖျင်းသည့် အပြုအမူတခုကို ကျွန်မပြုမိသည်။ ကျွန်မ အလွန်ရှက်ရွံ့ခဲ့သော ရန်ဖြစ်ခြင်း တည်း။
ခြေရင်းအိမ်မှ မတင်လှိုင်ကိုတော့ ခပ်အေးအေး နေတတ်သဖြင့်

ကျွန်မကခင်သည်။ သူမသည် ဟိုအိမ်သည်အိမ် ကူးတာ သန်းတာ မတွေ့ရ၊ အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ် စကားပြောတာလည်း တစ်ခါမျှ မကြားမိ၊ ကျွန်မလိုပင် ကလေးတစ်ယောက်နှင့် ခပ်အေးအေး နေသူဖြစ်၏။
သူက ကျွန်မတို့အိမ်မလာတတ်သော်လည်း ကျွန်မက သူ့အိမ်သို့ ကူးသွား ခြင်းဖြစ်၏။ သူ့အိမ်တွင် အပ်ချုပ်စက်ရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ ချုပ်လိုသမျှ အင်္ကျီ စလေးများကို ကိုက်ညှပ်ပြီး အပ်ချည်လုံးပါယူ၍ သူ့အိမ်တွင် သွားချုပ်ရသည်။ သူကလည်း ကြည်ကြည် ဖြူဖြူလက်ခံပါသည်။ ဒေါ်စပ်စု အိမ်တွင် စက်ရှိသော်လည်း သူ့အိမ်သို့မူမသွားဝံ့။
မတင်တင်လှိုင်ကို အေးသည်ဟု ယူဆခဲ့သော ကျွန်မသည် နီးနီး ကပ်ကပ်ဆက်ဆံရမှ စကားအတော်ပြောသော မိန်းမဖြစ်ကြောင်း အံ့သြစွာ သိရတော့သည်။ သူဘယ်အိမ်မှ မကူးမသန်း သော်လည်း အိမ်အသီးသီးမှ အတွင်းရေးပေါင်းစုံကို သူသိနေ၏။ သူမမှာ အရပ်ထဲမှ ပုဆိုးလေးအစ၊ ကလေး အင်္ကျီ လေးအစ အပ်ချုပ်လက်ခံတတ်သဖြင့် ထိုသူတို့ထံမှ သတင်းစုံ စုဆောင်း ရမိဟန်တူသည်။ သူကလည်း ပြန်၍မေးတတ် ပြောတတ်ပုံရ၏။
"ဟို...မလှိုင်တို့ ခြေရင်းအိမ်က မိန်းမချောချောဟာလေ...'
ကျွန်မက စက်ချုပ်ရင်း၊ သူက ကလေးပုခက်လွှဲရင်း စကားပြောမိ ကြသည်။
"မမနုလား...'
"မဟုတ်ပါဘူး၊ သူကတအိမ်ကျော်ဟာဘဲ၊ ဒီအိမ်နဲ့ကပ်လျက် ခြေရင်း အိမ်က ပိန်သေးသေးလေးကို ပြောတာ"
ကျွန်မက ခြေရင်းအိမ်ကို လှမ်းကြည့်မိရာ ပြူတင်းပေါက်မှ တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် ထိုအမျိုးသမီးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ၍ မလုံမလဲ ဖြစ်သွားမိသည်။
"သူ့ယောကျာ်းက အိမ်မှာမရှိဘူး" မလှိုင်က ဆက်ပြော၏။
"နယ်မှာ အလုပ်လုပ်လို့လား"

ကျွန်မက တစ်ဖက်မှကြားသွားမည်စိုး၍ တိုးတိုးပြန်မေးရသည်။ မတင်လှိုင်ကလည်း စကားကို ခပ်အေးအေး ပြောတတ်သဖြင့် သူ့အသံက သိပ်မကျယ်ပေ။ သို့သော် သူကလည်း ပျော့ပျော့နှင့်နံသော ကြောင်ချီးတည်း။
"ဘယ်ကလာ နယ်မှာအလုပ်လုပ်ရမှာလဲ၊ မယားငယ် ယူထားတယ် လေ၊ မယားငယ်အိမ်မှာဘဲ အမြဲနေတာ၊ သူ့ဆီတစ်ခါတစ်ခါမှ လာတာ၊ လာရင်လဲ ခဏလေး၊ ပိုက်ဆံတောင် မှန်မှန်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး"
"အို–ဟုတ်လား၊ သူ့ကြည့်ရတာ ချစ်စရာလေးပါ၊ သူ့ယောကျာ်းကလဲ ဘာကြောင့်များ ဒီလို လုပ်ရပါလိမ့်"
ကျွန်မက တကယ်ပင် မိန်းမချင်းစာနာ၍ စိတ်မကောင်းစွာ ပြောမိ သည်။
"ဩော်–အေးအေးကလဲ လှတာလှတာတခြား သူ့မှာ အရိုးချည်းရှိတာ၊ ဟိုမိန်းမက ခပ်တောင့်တောင့်ရယ်"
သူ့ပြောလိုက်ပုံကြောင့် ကျွန်မမှာ ရယ်ရမလို၊ လန့်ရမလိုဖြစ်သွားကာ မောင်ပြောဘူးသော စကားတစ်ခွန်းကိုလည်း သွားသတိရမိ၍ တကယ်များလား ဟု စိတ်ပူသွားမိသည်။
"အေးခုတလော သိပ်ပိန်တာဘဲ၊ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်အုံး၊ ပိန်ချည့်ချည့်လေးနဲ့ မလှတော့ရင် မောင်က ပစ်သွားမှာ"
ထိုစဉ်ကတော့ မောင် နောက်ပြောသည်ဟု ဂရုမထားမိ။ ယခုမှ "အင်း–နောက်ကိုရုပ်ကျ မသွားအောင် ဂရုစိုက်မှ" ဟု တွေးလိုက်မိသေး၏။

"အေးရဲ့ မမနုကြီးကတော့လေ…သူ့ယောကျ်ားကို အေး မြင်ဘူး
လား"
"ဟင့်အင်း–မမြင်ဖူးဘူး"
"ဟို…သူ့သားလောက်အရွယ် ငယ်ငယ်လေးဟာပေါ့အေးရဲ့၊
ဒါကြောင့် သူကလဲ သူ့ကိုယ်သူနုအောင် အမြဲပြင်ဆင်နေရတာ…"
ကျွန်မအကျီ ချုပ်ပြီး၍ ပြန်လာခဲ့လို့သာ၊ ဆက်နေလျှင်
မည်မျှသတင်းစုံစုံ ကြားရအုံးမည်မသိချေ။
နောက် ၂ –ရက်ခန့်အကြာ မမြသန်းနှင့်ကျွန်မ အိမ်ရှေ့တွင်
ထိုင်နေကြ ရင်း ကျွန်မက အိမ်ရှေ့ကြီးမှာ ရှက်စရာဟု အတင်းငြင်းသော်လည်း
မမြသန်းက ကျွန်မခေါင်းကို အတင်းဆွဲ၍ သန်းရှာပေးနေစဉ် ဒေါ်နုနုတယောက်

အိမ်ပေါ် တက်လာ၏။ သူ့မျက်နှာထားက ခပ်တင်းတင်းမို့ ကျွန်မစိတ်ထဲတစ်မျိုး
ဖြစ်သွား မိသည်။
"ထိုင်လေ…မမနု"
"မထိုင်ပါဘူး…ပြောစရာရှိလို့"
ကျွန်မက အံ့အားသင့်နေစဉ် သူကပင် ဆက်ပြော၏။ လက်တဖက်
ကိုလည်း ခါးတွင် ထောက်ထားလိုက်သေးသည်။ လက်ညှိုးတငေါက်ငေါက်
မထိုးရုံတမယ်။
"ဒီမှာ အေးအေးက ပြောတယ်ဆို၊ နုနုကို တူလောက် သားလောက်
အရွယ် လင်လုပ်နေတဲ့ မိန်းမလို့"
ရုတ်တရက် ကျွန်မ ဘာပြန်ပြောရမည်မသိ။
"မနေ့တစ်နေ့ကမှ ရပ်ကွက်ထဲ ပြောင်းလာပြီး ဒီလိုစွာလို့တော့ ဘယ်ရ
မလဲ၊ နုနုတို့ကဒီမှာ ကိုယ်ပိုင်အိမ်နဲ့မြေနဲ့ အခြေတကျနေကြတာ၊ မလိုတမာ
သပုပ်လေလွင့်မပြောပါနဲ့၊ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တာ ကိုယ့်ဖာသာ အေးအေးနေပေါ့အေ့၊
နုနုတို့ အကြောင်း မသိသေးလို့ ထင်တယ် ဟင်းဟင်း"
"နေပါအုံး မမ၊ အဲ…နုနုရဲ့၊ အေးက နုနုတို့ အကြောင်း ဘာမှ
သိတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မလှိုင်က ပြောပြရင်း စကားစပ်မိလို့ တူလား–သားလား
ထင်မိတယ်လို့ ပြောမိတာ၊ အေးထင်ထာကို အမှန်အတိုင်း ပြောတာ ဘာဖြစ်
သလဲ"
ပထမက အေးအေးဆေးဆေးပြောမည် စိတ်ကူးသော်လည်း ပြောရင်း
ဒေါသဖြစ်လာသဖြင့် ရန်တွေ့သလိုပင် အော်ပြောမိသည်။ မမြသန်းကလေည်းမခံ
ချင်ဟန်ဖြင့် ဝင်ပြော၏။
'အို…ပြော…ပြော တယ်ပေါ့၊ ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ ဟုတ်တာ
ပြောတဲ့ဥစ္စ ၁"
သည်နောက်တွင် ရန်ပွဲသည် ဒေါ်နုနုနှင့်မမြသန်းတို့၏ ရန်ပွဲ
ဖြစ်သွားတော့သည်။ ဘယ်တုန်းက မျက်မုန်းကျိုးနေကြသည်မသိ၊ ငယ်ကျိုး
ငယ်နာတွေ ဖေါ်၍ အော်ကြဟစ်ကြတော့သည်။ တစ်ဖက်အိမ်မှ မလှိုင်သည်
မျက်စေ့ အပြူးသားနှင့်ကြည့်နေ၏။ ဒေါ်စပ်စုက လာရောက်ဖျန်ဖြေသည်။
သူ့ယောကျ်ား မယားငယ်ယူသည်ဆိုသော အမျိုးသမီးက မျက်ထောင့်နီနီဖြင့်
အိမ်ရှေ့မှ လာရပ်ကြည့်နေသည်ကိုလည်း တွေ့လိုက်ရသည်။ နောက်မှသိရသည်
မှာ ထိုအမျိုးသမီးက ကျွန်မနှင့် မလှိုင်ပြောသမျှကို နားပါးပါးနှင့်
ချောင်းနားထောင် ပြီး တစ်ဖက်မှ ဒေါ်နုနုတို့ကို လွှတ်လိုက်ခြင်းတည်း။

"ရှက်တယ်…သိပ်ရှက်တယ်၊ မနေချင်ဘူး၊ ဒီရပ်ကွက်မှာ မနေချင်

တော့ဘူး၊ လူညံ့တွေကြားထဲ နေရတာ ကိုယ်ပါ လူညံ့ဖြစ်ရတယ်၊ တစ်သက်နဲ့
တစ်ကိုယ် ရန်ဖြစ်ဘူးတာ မဟုတ်၊ ခုတော့ ရုက်စရာ”
ထိုနေ့မှစ၍ မောင်ပြန်လာတိုင်း ကျွန်မ၏ တတွတ်တွတ် ညည်းညူသံ
ပင် ဖြစ်သည်။ မောင် နောက်နေ့မနက် အလုပ်မသွားမီအထိ ကျွန်မသည် အိမ်
ပြောင်းရန် အိမ်ရှာဖို့အကြောင်းကိုလည်း အမြဲ နားပူနေမိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ
မောင်က စိတ်မရှည်၍ ပြန်အော်လျှင် လင်မယားကတောက်ကဆ
ဖြစ်ရသေးသည်။ ယခု တလော မောင်သည် ညနေနောက်ကျွန်မှ
ပြန်လာတတ်တော့၍ မနက်အစောကြီး ပြန်ထွက်သွားလေ့ ရှိ၏။
ကျွန်မနားပူနားဆာ လုပ်၍ဟု သိသော်လည်း ကျွန်မက မလျှော့။
အိမ်ထပ်ရှာရန် မောင့်ကို နားပူမြဲ ပူနေ၏။ ဒီအိမ်က အိမ်လခ
ဈေးကြီးသည်၊ နွေဆိုလျှင် မီးကြောက်ရသည် စသည်ဖြင့်လည်း အမျိုးမျိုး
အကြောင်းပြ၏။ ကြာတော့ မယားစကားပါ၍ဘဲလား၊ နားပူမခံနိုင်၍ဘဲလား
မသိ။ အိမ်ပြောင်းမည်ဟု မောင်က ပြောလာတော့သည်။
ယခုပြောင်းရသည့်အိမ်က မြို့လယ်ကောင်မဟုတ်သော်လည်း မြို့နှင့်
နီးသော နေရာ၊ အိမ်ကလည်း တိုက်ခံအိမ် သီးသန့်ခန်း ဖြစ်၏။ ကိုယ့်အိမ်တံခါး
ကိုယ်ပိတ်၍ သီးခြားနေနိုင်၏။ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်ပြောင်းရ၍ ကျွန်မ ပျော်လိုက်
သည့်ဖြစ်ခြင်း။
ယခုအိမ်တွင် မောင်အလုပ်သွားလျှင် အိမ်တံခါးပိတ်၍ ကျွန်မတို့
သားအမိနှစ်ယောက်တည်း နေလိုက်၏။ ဒေါ်ငယ်ကလည်း မြောင်းမြရှိ သူ့သမီး
ထံတွင် သွားလည်နေသည်။ သားကတော့ အိမ်လည် မထွက်ရသဖြင့် ပျင်းနေ
ဟန် တူသည်။ ကျွန်မနားသာ အမြဲ ကပ်နေ၏။ ယခင်အိမ်တွင်တော့ အိမ်နီးချင်း
များက (အထူးသဖြင့် ဒေါ်စပ်စု)က ကူညီထိန်းပေး၍ သား၏တာဝန် ကျွန်မမှာ
မရှိလှ။ ယခုတော့ ကျွန်မမှာ စာရေးဘို့ ဝေးစွ၊ အိမ်အလုပ်ပင် ကောင်းကောင်း
မလုပ်ရတော့ချေ။
နေ့စဉ် မောင်အလုပ်မသွားမီ ဈေးသို့ ပြေးထားနှင့် ရသည်။ ယခု
အိမ်နီးချင်းတွေကဖြင့် ကလေးအပ်ထားခဲ့လို့လည်း စိတ်ချရမည့်ပုံ မပေါ်ချေ။
ကျွန်မတို့ကိုလည်း လုံးဝစိတ်ဝင်စားပုံ မရှိချေ။ ဒီတခါတော့ ခပ်တည်တည်နေမည်
ဟု ကျွန်မက ကြုံးဝါးထားသော်လည်း သူတို့က ကျွန်မထက် ဆယ်ဆ

တင်းနှင့်သည်။ အိမ်ပြောင်းခါစ သယ်ကြချကြစဉ်ကပင် မည်သူမျှ ပြူ၍ပင်
မကြည့်။ အနေကြာ လာသည့်တိုင် မည်သူနှင့်မျှ နှုတ်မဆက်မိဘူးချေ။
လမ်းတွေ့လျှင်လည်း ခပ်တည် တည် မသိသလိုသာပင်။
တစ်နေ့–နေ့လယ်ဘက်ကျွန်မမှာ ရုတ်တရက်ကိုယ်ပူ၍ နေမကောင်း
ဖြစ်လာမိသည်။ တစ်ယောက်တည်း ကလေးကလည်း တဖက်နှင့်မို့ မောင့်ကို
ဖုန်းဆက်ခေါ်မှဟု တယ်လီဖုန်းရှိရာ စဉ်းစားသော်လည်း အများသုံးဖုန်းက
အနီးအနားတွင် မရှိချေ။ တစ်ဖက်ခန်းမှာတော့ တယ်လီဖုန်းရှိဟန်တူသည်။
ကျွန်မတစ်ဖက်ခန်းကို လူခေါ် ဘဲလ်လေးနှိပ်လိုက်စဉ် အထဲမှ
ချောင်းကြည့်ပြီး တံခါးတော့ ဖွင့်ပေးပါသည်။
အရေးကြီးလို့ ဆက်ရသည့် အကြောင်းကျွန်မက
တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောလိုက်သော်လည်း အိမ်ရှင် အဒေါ်ကြီးက
ရုတ်တရက်စကားမပြန်ဘဲ အကြောင်သား ပြန်ကြည့်နေ၏။ ကျွန်မက
ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ၊ ရုက်သလို ဖြစ်သွား မိသည်။ အတန်ကြာမှ “ဆက်လေ”
ဟု စိတ်မပါ့တပါဖြေသည်။ ရောက်မိလက်စမို့ ဖုန်းကို မြန်မြန်ပြောပြီး
လိုရမယ်ရယူလာသော မတ်စေ့တစေ့ကိုလည်း ထားခဲ့ရ ကောင်းနိုးနိုး

ဖြစ်မိသေးသည်။ နောက်ဆုံး "ကျေးဇူးတင်ပါတယ်" ဟူသော စကား တစ်ခွန်းကိုသာ ခပ်ရှိ့ရှိ့ပြော၍ ပြန်ထွက်လာရာ နောက်မှ သံတံခါးကို ခပ်ဆောင့် ဆောင့် ဆွဲပိတ်လိုက်သံကို စိတ်မချမ်းသာစွာ ကြားလိုက်ရသေး၏။ သည်နေရာရောက်မှ ကျွန်မ အလွန်ငြီးငွေ့လာမိသည်။ မမြသန်းကို လည်း အောက်မေ့သလိုလိုရှိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နေမကောင်းဘူးဆိုလျှင် ပျာပျာသလဲ လာပြုစုဖေါ်ရ၏။ ဒေါ်စပ်စုကြီးသည်ပင် ဆန်ပြုတ်တခွက်တော့ လာတိုက်တတ်သေးသည်။ ယခုတော့ ကျွန်မမှာ အဖေါ်မဲ့နေရချေပြီ။ ကလေးတစ်ဖက်နှင့် အပြင်လည်းမထွက်တတ်သော ကျွန်မအဖို့ အခြား သွားစရာလမ်းမရှိ။ အလှူအတန်း သာရေးနာရေးလည်း မည်သူမျှလာမဖိတ်ချေ။ တလောက အပေါ်ထပ်တွင် ဧည့်ခံပွဲ တစ်ခုခုလုပ်ဟန်တူ၏။ ကားကြီးကားငယ် တွေ လာလိုက်ကြသည်မှာ ကျွန်မတို့အိမ်ရှေ့ပင် ပြည့်ကျပ်သွား၏။ စားကြ သောက်ကြ ပျော်ကြသည်မှာလည်း ညဥ့်နက်သန်းခေါင်တိုင်ပင်။ မည်သည့် အထိမ်းအမှတ်ပွဲကို မည်သူတွေက ကျင်းပသည်ကိုပင် ကျွန်မတို့ မသိချေ။

တနင်္ဂနွေနေ့ မောင်အလုပ်မသွားရ၍ ကျွန်မတို့ သားအမိသုံးယောက် အေးအေးလူလူ ထိုင်နေကြစဉ် လူခေါ်ဘဲလ်ကို တအားနှိပ်လိုက်သံကြားရ၏။ တံခါးဖွင့်လိုက်လျှင် တောမှကျွန်မ၏ ဒေါ်ကြီးတော်သူ ဒေါ်ငြိမ်းက သူ့ထုံးစံအတိုင်း စကားကို အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောဆိုလျက် ဝင်လာတော့သည်။
"တကတဲတော်...ညည်းတို့အိမ်ရှာရတာကလဲ ခေတ်ပျက်ကြီး လူပျောက်ရှာရတာ ကျနေတာဘဲ၊ ငါကလဲ အိမ်နံပါတ်မေ့သွားလို့ အောင်သပြေ စာအုပ်တိုက်က ဦးမောင်မောင်အိမ်လို့ လိုက်မေးတာ ဘယ်သူမှမသိဘူးတဲ့အေ၊ ငါအံ့သြတာက ညည်းတို့ဟိုဘက်ခန်းကတောင် မသိဘူးတဲ့၊ အံ့ရော... မေးတဲ့ လူကိုတောင် စားတော့ဝါးတော့မလို ပြန်ကြည့်လိုက်သေးတယ် တကတဲ"
ဒေါ်ကြီးက သူ့ထုံးစံအတိုင်း 'တကတဲ'ဟူသော စကားကိုသုံး၍ သုံး၍ ပြောနေ၏။
"နေပါအုံး...ဒါနဲ့ အရင်အိမ်ကဘာဖြစ်လို့လဲ"
"အရင်အိမ်ကလား...ဟို...အင်း...ခုအိမ်က ပိုကောင်းလို့ပေါ့ ဒေါ်ကြီးရဲ့၊ ရပ်ကွက်ကလဲ ဒီကပိုကောင်းတယ်လေ၊ ဟိုမှာက လူတွေကလဲ စပ်စပ်စုစု ရှုပ်ရှုပ်ရှက်ရှက် ရန်ဖြစ်ကြဘာကြနဲ့၊ စိတ်ရှုပ်လို့ မနေချင်တာနဲ့"
"အမယ်လေးတော်...တကတဲ...ဒီလိုဘဲ ပေါ့၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အခန့်မသင့်ရင် ဖြစ်တာဘဲ။ ပြီးတော့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ရိုင်းပင်းကူညီလို့၊ အရေးရှိရင် အားလဲကိုးရသေး၊ ခုနေရာကဖြင့် တကတဲ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဟိုဘက်ဒီဘက် အိမ်ချင်းကပ်နေတာတောင် အသိလုပ်ဖေါ်မရ၊ ဒါမျိုးတွေပေါ့၊ မြို့လယ်ခေါင် နေ့ခင်းကြောင်တောင် လူသတ်မှုတွေ၊ ဒမြတိုက်မှုတွေ ဖြစ်လို့ တောင် ဘယ်သူမှမသိတာ၊ ကြောက်စရာအေ...တကတဲ"
ဒေါ်ကြီးကပြောရင်း မောင့်ဘက်သို့လည်းလှည့်၍ ကျွန်မကို မေးငေါ့ပြ ကာ ပြောလိုက်သေးသည်။
"သူကဖြင့် ဒီလိုပါဘဲ၊ ဟိုမှာမနေချင်ဘူး၊ ဒီမှာ မနေချင်ဘူးနဲ့ အတော် ဂျီးထူတဲ့ကောင်မ"
ကျွန်မက ဘာမျှပြန်မပြောမိ။ တကယ်တော့ နောက်ထပ် ဘယ်လို နေရာမျိုးမှာ နေချင်ပါသည်ဟု ဂျီးထူရမည်ကိုပင် ကျွန်မမသိတော့ပါချေ။

မိုးမိုး (အင်းလျား)
(ငွေတာရီမဂ္ဂ ဇင်း၊ စက်တင်ဘာ၊ ၁၉၇၂)